

— А защо вдигна лапата си?

Лисицата се позамисли какво да му отговори. Малко е още, не разбира отъ живота.

— Ами, ей така. Грѣя се на огъня.

— На кой огънь се грѣешъ?

— Ей на оня. — И тя посочи къмъ полето, кждето едвамъ блещукаше далеченъ огънь.

Малкото лисиче не каза нищо и продължи пакъ да си играе. По едно време то изведнажъ подскочи и изписка колкото му гласъ държи. Майката се затича къмъ него.

— Какво ти стана, миличко?

Лисичето прихна отъ смѣхъ.

— Нищо, мамо. Една искра отъ твоя огънь изхвъркна и ме опари.

Лисицата се усмихна доволна. Я го гледай синчето! Още на бой недорасло, а не се лъже вече.

Притъмнѣ добре, затихна всичко живо и лисицата се спусна къмъ селото. Малкото следъ нея. Тихо, незабелязани тѣ стигнаха до селото и се промъкнаха до единъ дворъ. Старата влѣзе вжтре, а малкото лисиче остана отвънъ да пази. Треперяйки да я не зърне нѣкой, или да не попадне на капанъ, лисицата едвамъ намѣри курника и презъ една дупка влѣзе въ него. Вдигна се шумъ, кокошкитѣ се разкряха, но една отъ тѣхъ вече попадна въ устата на лисицата. Тя набързо я одуши и удари навънъ. Намѣри лисичето си и хукнаха заедно да бѣгатъ.

Както бѣгаха, малкото лисиче изведнажъ изохка и се тръшна на земята. Майка му отъ страхъ пусна одушената кокошка и се спусна при него.

— Какво те слетѣ, малко?

— Охъ, майчице, умирамъ! — завайка се малкото.

— Нѣщо ме прободe, не зная, куршумъ ли бѣше, що ли?

Лисицата се защура наоколо му. Какво да го прави сега! А малкото започна съ умилень гласъ:

— Не се грижи, майчице! Азъ и безъ това ще умра. Бѣгай поне ти да си спасишъ живота! Проклетитѣ хора и тебе ще убиятъ.

Нѣкжде изшумѣха съборени дѣски.